

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Prudniku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Tomasz Ebel
Protokolant:	st.sekr.sądowy Ewa Mróz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej -----

po rozpoznaniu w dniu 9 listopada 2017 r., 12 grudnia 2017 r.,

sprawy

1. E. K. (1)

c. W. i J. z domu M.

ur. (...) w P.

oskarżonej o to, że:

1. W okresie 1 lipca 2017 r. do 8 sierpnia 2017 r. w P., wielokrotne zaczepiając, oczerniając, grożąc otruciem psa oraz znieważając słowami nieprzyzwoitymi, uporczywie nękała J. L. (1), wzbudzając u niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia

tj. o przestępstwo z art. 190a § 1 kk

2. K. P. (1)

c. S. i J. z domu C.

ur. (...) w R.

2. W okresie 1 lipca 2017 r. do 8 sierpnia 2017 r. w P., wielokrotne zaczepiając, oczerniając, grożąc otruciem psa oraz znieważając słowami nieprzyzwoitymi, uporczywie nękała J. L. (1), wzbudzając u niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia

tj. o przestępstwo z art. 190a § 1 kk

3. W dniu 8 sierpnia 2017 r. w P. groziła J. L. (1) spalaniem samochodu na szkodę jej konkubenta M. R. (1), wzbudzając u niego uzasadnioną obawę spełnienia tej groźby

tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 kk

I. uniewinnia oskarżoną E. K. (1) od popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w punkcie 1 części wstępnej wyroku;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. z Kancelarii Adwokackiej w P. kwotę 619,92 zł tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu;

III. uniewinnia oskarżoną K. P. (1) od popełnienia zarzucanych jej czynów opisanych w punktach 2 i 3 części wstępnej wyroku;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. z Kancelarii Adwokackiej w P. kwotę 619,92 zł tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu;

V. na podstawie art. 632 pkt 2 kpk kosztami postępowania w sprawie obciąża w całości Skarb Państwa.

Sygnatura akt: II K 553/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. R. (1) (dawniej L.) około trzech lat temu wprowadziła się do mieszkania przy ul. (...) w P.. W budynku tym zamieszkiwały już wtedy oskarżone K. P. (1) oraz E. K. (1). Pokrzywdzona zamieszkuje z mężem M. R. (1). Małżeństwo ma dwa duże psy: leonbergera oraz berneńskiego psa pasterskiego. Pomędzy J. R. (1) oraz oskarżonymi dochodziło do kilku sytuacji konfliktowych o charakterze sąsiedzkim. Sytuacje związane były z wyprowadzaniem przez pokrzywdzoną psów oraz składowaniem przez nią gruzu na podwórku podczas remontu. Oskarżona K. P. (1) nie utrzymuje żadnych kontaktów z M. R. (1).

dowód: wyjaśnienia oskarżonej K. P. – k. 50,

wyjaśnienia oskarżonej E. K. – k. 49-50,

częściowo zeznania świadka J. R. – k.50-51,

częściowo zeznania świadka M. R. – k.51-52,

zeznania świadka W. G. – k.52,

zapis audio video na CD – k.14.

Oskarżona K. P. (1), w toku całego postępowania konsekwentnie nie przyznawała się do popełnienia zarzucanych jej czynów, składając wyjaśnienia, w których wskazywała, że boi się psów pokrzywdzonej oraz że w sumie były jedynie trzy konfliktowe sytuacje z sąsiadką. Wyjaśniła, że nie wiedziała w ogóle, że M. R. (1) ma dwa samochody oraz że nie utrzymuje z nim żadnych kontaktów, zaprzeczyła aby miała komukolwiek grozić spalaniem samochodu.

Oskarżona K. P. (1) ma 73 lata, jest emerytką, ma wykształcenie podstawowe, nie ma wyuczonego zawodu, nie była uprzednio karana sędownie.

dowód: wyjaśnienia oskarżonej K. P. – k. 50,

dane osobopoznawcze – k. 29,

dane o karalności – k.28.

Oskarżona E. K. (1) również w toku całego postępowania konsekwentnie nie przyznawała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Zaprzeczyła, aby kiedykolwiek miała grozić pokrzywdzonej otruciem psów. Wyjaśniła, że w ogóle nie utrzymuje z nią kontaktów, a cała sprawa jest zemstą pokrzywdzonej za zgłoszenie dyrektorowi (...) składowania przez nią gruzu na wspólnym podwórku.

Oskarżona E. K. (1) ma 70 lat, jest emerytką, ma wykształcenie zawodowe, z zawodu jest krawcową, nie była uprzednio karana sądowo.

dowód: wyjaśnienia oskarżonej E. K. - k.49-50,

dane osobopoznawcze - k.23,

dane o karalności – k.22.

Sąd zważył, co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił na przypisanie oskarżonym zarzucanych im aktem oskarżenia przestępstw, tj. czynów określonych w art.190a §1 kk oraz 190 §1 kk.

Ustalając stan faktyczny, wobec istotnego, sąsiedzkiego skonfliktowania stron Sąd, z dużą dozą ostrożności podchodził do zeznań pokrzywdzonych oraz wyjaśnień oskarżonych. Zwłaszcza, że w sprawie brak jest materiału dowodowego o charakterze obiektywnym, i istotnym dla rozstrzygnięcia sprawy. W ocenie Sądu, depozycje pokrzywdzonej, potwierdzane jedynie przez jej męża, który de facto jest świadkiem ze słyszenia nie mogły stanowić samodzielnej podstawy dla czynienia kategoriycznych ustaleń faktycznych. Tym bardziej, że oskarżone całkowicie przeczyły twierdzeniom pokrzywdzonej wskazując na źródła konfliktu sąsiedzkiego. Zeznania W. G. (2) potwierdzają istnienie konfliktu pomiędzy stronami i ich charakterów. Sąd na podstawie tych dowodów ustalił zatem, że istotnie pomiędzy sąsiadującymi stronami jest konflikt na tle pobliskiego zamieszkiwania.

Samo istnienie takiego konfliktu nie przesądza jednak, że jedna z jego stron jest ofiarą przestępstwa określanego stalkingiem, a stypizowanym w art.190a §1 kk. Z opisu zarzucanych w tym zakresie oskarżonym czynów wynika, że poprzez wielokrotne zaczepianie, oczernianie, grożenie otruciem psa oraz znieważanie słowami nieprzyzwoitymi, K. P. (1) oraz E. K. (1) uporczywie nękały J. L. (1), wzbudzając u niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia.

Przepis artykułu 190 a§1 kk stanowi, że „kto przez uporczywe nękanie innej osoby lub osoby jej najbliższej wzbudza u niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia lub istotnie narusza jej prywatność podlega karze pozbawienia wolności do lat 3”. S. to zachowania sprawcy wobec pokrzywdzonego, których on sobie nie życzy. Zachowania takie są zaliczane do przemocy emocjonalnej, które godzą w psychikę i emocje pokrzywdzonego wywołując u niego negatywne skutki. Przestępstwo stalkingu narusza wolność, godność i cześć ofiary. Przy czym zachowania sprawcy mają charakter powtarzalny. Przez nękanie należy rozumieć ustawiczne dręczenie, trapienie, niepokojenie lub dokuczanie – ogólnie rzecz ujmując niedawanie spokoju. Są to zasadniczo powtarzające się zachowania, które powodują przykrość pokrzywdzonemu, wyrządzają mu krzywdę lub powodują dyskomfort – z czego sprawca zdaje sobie sprawę. Zachowania, które mieszczą się w pojęciu nękania to np. telefonowanie (zwłaszcza w porze nocnej oraz w postaci tzw. głuchych telefonów), przebywanie w pobliżu miejsca zamieszkania, pracy pokrzywdzonego, nawiązywanie kontaktu za pomocą innych osób, wypytywanie o ofiarę w jej otoczeniu, wysyłanie listów, e-maili, sms-ów, mms-ów, prezentów, kwiatów itp., składanie w imieniu pokrzywdzonego zamówień, śledzenie lub kontrolowanie ofiary, rozpowszechnianie fałszywych informacji, plotek o pokrzywdzonym, ale także włamanie do domu, mieszkania czy samochodu pokrzywdzonego, kradzież rzeczy należących do pokrzywdzonego, nagabywanie, grożenie rodzinie i przyjaciołom pokrzywdzonego itp. (por. szerzej Magdalena Budyn-Kulik komentarz do art.190a §1 kk teza 7 oraz wskazana tam literatura).

Dodatkowo ustawa wymaga, aby nękanie miało charakter uporczywy, tj. zachowanie sprawcy musi być rozciągnięte w czasie lub powtarzać się kilkakrotnie (ta cecha zasadniczo mieści się już w pojęciu nękania) i dlatego zachowania sprawcy musi jeszcze cechować pewien ładunek złej woli, tj. musi mieć on świadomość powtarzalności swoich działań oraz tego, że ofiara sobie ich nie życzy.

W realiach sprawy oskarżone deklarują niechęć do jakichkolwiek kontaktów z pokrzywdzoną, wskazują jedynie na kilka powstałych sytuacji konfliktowych, z czego niektóre pochodzą z okresu, notabene bardzo krótkiego i nieobjętego

zarzutem z art.190a §1 kk. Wskazać należy, że ustalone przez Sąd relacje między stronami nie mogą stanowić uporczywego nękania, a są jedynie uciążliwością związaną z sąsiedzkim funkcjonowaniem. Sąd nie ustalił aby w związku z tymi sytuacjami u J. L. (2) wzbudzone zostało uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia. Zwłaszcza jeżeli zważy się na wiek oskarżonych oraz wzajemne sąsiedzkie relacje. Mimo tego J. L. (1) podała na rozprawie, że obawia się wychodzić z domu z psami (dużymi), bo wtedy może zostać przez oskarżone zaatakowana.

Mając na względzie powyższe oraz ustalony w sprawie stan faktyczny, należało przyjąć, że K. P. (1) oraz E. K. (1) nie popełniły zarzucanego im z art.190a §1 kk czynu.

W zakresie zarzucanego oskarżonej K. P. (1) czynu z art.190 §1 kk, a popełnionego na szkodę M. R. (1) Sąd i w tym zakresie uznał, że brak jest dowodów wskazujących na sprawstwo oskarżonej. Z opisu czynu wynika, że K. P. (1) miała grozić M. R. (1) spalaniem samochodu. Oskarżona miała przy tym grozić mu za pośrednictwem J. L. (1), co wzbudziło w nim uzasadnioną obawę spełnienia tej groźby. K. P. (1) zaprzeczyła wypowiedzeniu słów takiej groźby wobec M. R. (1) wskazując, że nie utrzymuje z nim żadnych kontaktów oraz że nawet nie wiedziała który samochód jest jego. Również i w tym przypadku Sąd uznał, że li tylko zeznania J. L. (1) nie mogą stanowić podstawy ustaleń faktycznych. Należy przy tym wskazać, że według J. L. (1) groźba spalenia samochodu miała zostać wypowiedziana pod jej adresem i dotyczyć użytkowanego przez nią samochodu, niemniej przekazała ją konkubentowi, który się jej przestraszył. Z przyjętej jednak w akcie oskarżenia konstrukcji czynu wynika, że pokrzywdzonym (obawiającym się groźby spalenia samochodu) jest M. R. (1). Wobec skąpości materiału dowodowego i nieustalenia przez Sąd, że słowa tej groźby zostały przez K. P. (1) w ogóle wypowiedziane w zamiarze przekazania ich pokrzywdzonemu Sąd odstąpił od rozważań w zakresie jej „realności”, tj. czy M. R. (1) winien traktować ją poważnie i uznawać jej spełnienie za rzeczywiście możliwe. Z tych względów Sąd orzekł jak punkcie III wyroku.

W związku z uniewinnieniem oskarżonych oraz ustanowieniem im obrońcy z urzędu Sąd, na podstawie wskazanych przepisów orzekł jak w pkt. II, IV i V wyroku.